

Hageja nõuded

— tuvastada, et kuna Belgia Kuningriik ei ole 57 linnastu puhul, mille inimekvivalent on suurem kui 2 000 ja väiksem kui 10 000, taganud asulareovee kogumist ja puhastamist, siis on Belgia Kuningriik rikkunud nõukogu 21. mai 1991. aasta direktiivi 91/271/EMÜ asulareovee puhastamise kohta ⁽¹⁾ artiklitest 3 ja 4 tulenevaid kohustusi;

— mõista kohtukulud välja Belgia Kuningriigilt.

Väited ja peamised argumendid

Komisjon heidab esitatud hagi Belgia Kuningriigile ette, et viimane ei ole 57 linnastu puhul nõuetekohaselt täitnud nõukogu 21. mai 1991. aasta direktiivi 91/271/EMÜ asulareovee puhastamise kohta.

Direktiivi 91/271/EMÜ artikli 3 lõike 1 ja artikli 4 lõike 1 kohaselt peavad linnastud, mille inimekvivalent on 2 000 kuni 10 000, olema hiljemalt 31. detsembriks 2005 varustatud asulareovee kogumissüsteemidega.

Asulareovee puhastamisega seotud kohustuste osas paneb selle direktiivi artikli 4 lõige 1 liikmesriikidele kohustuse tagada, et kogumissüsteemidesse sisenev asulareovesi läbib enne ärajuhtimist bioloogilise puhastuse või muu sellega võrdväärse puhastuse.

Viimaseks, kõnealuse direktiivi I lisa punktis D sätestatud järelevalvemeetmed võimaldavad kontrollida, kas asulareovee puhastitist väljajuhitud heitvesi vastab selles direktiivis heitveele ette nähtud nõuetele.

⁽¹⁾ EÜT L 135, lk 40; ELT eriväljaanne 15/02, lk 26.

Simone Gbagbo 15. juulil 2013 esitatud apellatsioonkaebus Üldkohtu (viies koda) 25. aprilli 2013. aasta otsuse peale kohtuasjas T-119/11: Gbagbo versus nõukogu

(Kohtuasi C-397/13 P)

(2013/C 274/19)

Kohtumenetluse keel: prantsuse

Pooled

Apellant: Simone Gbagbo (esindaja: advokaat J.-C. Tchikaya)

Teised menetlusosalised: Euroopa Liidu Nõukogu, Euroopa Komisjon, Côte d'Ivoire'i Vabariik

Apellandi nõuded

— tunnistada Simone Gbagbo apellatsioonkaebus vastuvõetavaks ja põhjendatuks,

— tühistada vaidlustatud otsus,

— tühistada, esiteks nõukogu 14. jaanuari 2011. aasta otsus 2011/18/ÜVJP, millega muudetakse nõukogu otsust 2010/656/ÜVJP ⁽¹⁾, ja teiseks, nõukogu 14. jaanuari 2011. aasta määrus (EL) nr 25/2011, millega muudetakse määrust (EÜ) nr 560/2005, nõukogu 6. aprilli 2011. aasta otsus 2011/221 ja määrus (EL) nr 330/2011, millega kehtestatakse teatavate isikute ja üksuste vastu suunatud piiravad meetmed seoses olukorraga Côte d'Ivoire'is ⁽²⁾, hagejat puudutavas osas;

— mõista kohtukulud välja nõukogult.

Väited ja peamised argumendid

Apellant esitab oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks kaks väidet.

Esiteks, apellant heidab Üldkohtule ette, et viimane lükkas tagasi tema väite põhjendamiskohustuse rikkumise kohta. Apellant nimelt heidab Üldkohtule ette seda, et viimase hinnangul oli nõukogu esitanud piisavalt tõendeid, olgugi et vaidlustatud otsuses oli põhjenduseks toodud üksnes apellandi amet, nimelt „Rahvusassamblee rahvarinde parlamendifraktsiooni eesistuja”.

Teiseks leiab apellant, et Üldkohus on teinud faktide hindamisel ilmselge hindamisvea. Tema hinnangul on väited rahu- ja lepitusprotsessi takistamisest ja avalikust vaenu ja vägivalda õhutamise sisuliselt valed ning tõendamata.

⁽¹⁾ ELT L 11, lk 36.

⁽²⁾ ELT L 11, lk 10.